

„Supi nemají v povaze zabíjet,“ odpověděl Fuentes. „Skupina, která si propůjčila jejich jméno, se chová podle stejných principů. Takže ne, oni by nikomu neublížili.“

Musel se zeptat: „Proč se to spojuje u mě?“

„Kladu si stejnou otázku. Můj první dojem je takový, že se jedná o dvě oddělené, ale vzájemně se nevylučující motivace. Mrtvý kněz a spojitost s katary jako by mířily přímo na vás. Angažmá *Les Vautours* jako by sledovalo něco jiného. Až do dnes – a téměř už dvě stě let – se o nich nevědělo.“

Teď byl zmatený. „Mohli byste rozvést vaši poslední větu?“

„Po téhle skupině jsme velmi dlouho aktivně pátrali, zvláště od třicátých let minulého století. Někteří si tady ve Vatikánu myslí, že se skrývají na tajném místě, daleko od společnosti, kdesi v izolaci. Další se domnívají, že vystupují pod jiným jménem, jako jiná skupina, ale všem přímo na očích.“

„To jsem vůbec netušil.“

„O tom nepochybují,“ řekl Fuentes. „Ale zatímco supi se možná krčí někde ve stínu, mrtvola kněze je skutečná. Také video, které jste dostal, je reálné. Zjevně máte nějakého nepřítele.“

„Já bych spíše řekl, že *my* máme nepřítele. Ale tenhle nepřítel nás zároveň zbavil velkého problému.“

„A ze všeho nejdřív nahrál jeho přiznání. Proto si myslím, že tady existují dvě různé motivace. Uvědomujete si, že kdyby videonahrávku zveřejnili, červený kardinálský klobouk, o který usilujete, byl se rozplynul v nenávratnu?“

„Jste velmi dobře informovaný.“

„To ano.“

Fuentes měl pravdu. Jestli inkriminované video odešlou do médií, bude to nevyhnutelně znamenat pohromu. Šíření zprávy nebudou moci zabránit. Je sice pravda, že všechno, co dělal, činil se souhlasem Říma, ale ten to nikdy nepřizná, a on se tak bude muset vytrásit s důkazy, které má, aby se zachránil. To ovšem ukončí jeho kněžskou kariéru. Bude mu odebrána arcidiecéze a přimějí ho, aby odešel do ústraní.

Scénář, který nebude mít vítěze.

Ale nezamlouvala se mu ani role obětního beránka.

Naštěstí chvíli potrvá, než bude objeveno Tallardovo tělo. Ten muž neměl rodinu ani přátele. Za ujednáním s Tallardem stála myšlenka, že když zmizí z očí, sejde z mysli. Možná že si to svědci rozmyslí, zapomenou nebo zemřou. Až dosud se tahle taktika ukazovala jako účinná. Samotná vražda bude připsána na vrub pomsty jednotlivce. Ale nikdo nepočítal s tím, že se na veřejnosti objeví nahrávka s přiznáním.

„Volám vám proto, abych vás informoval, že se vydávám do Toulouse. Přijedu zítra. Do té doby chci být osobně informován, kdyby došlo k nějakému posunu. Tady je moje číslo na mobil.“

Vilamur si ho poznamenal. Napadaly ho miliony otázek, ale bylo mu jasné, že jejich rozmluva je alespoň pro tuto chvíli u konce. Všechny si je tedy nechá na zítra. „Budu vás informovat, Eminence.“

„A ještě jedna věc, arcibiskupe.“

Čekal.

„Nemohu se dočkat vysvětlení, proč si ten vyděrač vybral právě vás.“

A hovor skončil.

Zatraceně. Byl na pokraji nervového zhroucení. Zachvátila ho panika. Neměl se jak bránit. Připadal si jako nahý v trní. Což jistě bylo smyslem videa a důvodem, proč mu ho poslali. Ale co to s ním má společného?

Netušil.

Přesto pochyboval, že mu to Fuentes uvěří. Potřeboval se uklidnit. Čekaly ho schůzky, které nemohl odsunout na později. Setkání, která nemohl zrušit.

Ale do té doby potřeboval získat další informace.

Odešel z fary.